

Republika Hrvatska
Općinski sud u Splitu

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu Tomislavu Bagi, u pravnoj stvari tužitelja Gorana Mijača iz Splita, Sukoišanska 21, OIB: 43036130123, zastupanog po punomoćnici Martini Radić Šunjić, odvjetnici u Splitu, protiv tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Porobija i Porobija d.o.o. Zagreb, Galleria Importanne, Iblerov trg 10, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 30. ožujka 2026., u nazočnosti zamjenika punomoćnika stranaka, na ročištu određenom radi objave presude, 30. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuju se ništetnim i bez pravnog učinka dijelovi odredaba Ugovora o kreditu broj: 3207932622, kreditna partija: 7103414281 od dana 23.11.2006. u čl.1., čl.2. i čl.7. kojima je ugovorena glavnica i plaćanje anuiteta vezano uz švicarski franak (valutna klauzula).

II Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe na ime razlike uvećanja anuiteta uslijed primjene nepoštene i ništetne valutne klauzule u švicarskom franku, isplatiti tužitelju ukupan iznos od 14.507,04 EUR s kamatama na pojedine mjesečne iznose od:

- 26,68 EUR koja teče od 5.11.2008.
- 7,39 EUR koja teče od 3.12.2008.
- 40,16 EUR koja teče od 7.1.2009.
- 48,47 EUR koja teče od 4.2.2009.
- 55,28 EUR koja teče od 4.3.2009.
- 40,80 EUR koja teče od 3.4.2009.
- 44,07 EUR koja teče od 5.5.2009.
- 36,03 EUR koja teče od 3.6.2009.
- 23,34 EUR koja teče od 3.7.2009.
- 28,69 EUR koja teče od 10.8.2009.
- 36,35 EUR koja teče od 3.9.2009.
- 29,49 EUR koja teče od 5.10.2009.
- 26,62 EUR koja teče od 4.11.2009.
- 36,69 EUR koja teče od 3.12.2009.

- 46,04 EUR koja teče od 5.1.2010.
- 54,56 EUR koja teče od 3.2.2010.
- 54,47 EUR koja teče od 3.3.2010.
- 77,54 EUR koja teče od 2.4.2010.
- 70,23 EUR koja teče od 4.5.2010.
- 76,96 EUR koja teče od 2.6.2010.
- 115,93 EUR koja teče od 7.7.2010.
- 95,11 EUR koja teče od 9.8.2010.
- 151,25 EUR koja teče od 3.9.2010.
- 133,63 EUR koja teče od 5.10.2010.
- 127,52 EUR koja teče od 22.11.2010.
- 171,38 EUR koja teče od 21.12.2010.
- 162,70 EUR koja teče od 21.1.2011.
- 161,98 EUR koja teče od 21.2.2011.
- 158,50 EUR koja teče od 10.3.2011.
- 158,55 EUR koja teče od 3.5.2011.
- 184,37 EUR koja teče od 19.5.2011.
- 211,10 EUR koja teče od 13.6.2011.
- 258,73 EUR koja teče od 18.7.2011.
- 267,82 EUR koja teče od 19.8.2011.
- 224,32 EUR koja teče od 19.9.2011.
- 218,42 EUR koja teče od 4.10.2011.
- 218,66 EUR koja teče od 4.11.2011.
- 204,08 EUR koja teče od 5.12.2011.
- 222,17 EUR koja teče od 4.1.2012.
- 235,34 EUR koja teče od 6.2.2012.
- 234,88 EUR koja teče od 2.3.2012.
- 227,05 EUR koja teče od 2.4.2012.
- 231,21 EUR koja teče od 3.5.2012.
- 237,76 EUR koja teče od 4.6.2012.
- 229,90 EUR koja teče od 2.7.2012.
- 231,22 EUR koja teče od 2.8.2012.
- 226,31 EUR koja teče od 4.9.2012.
- 216,94 EUR koja teče od 1.10.2012.
- 228,69 EUR koja teče od 5.11.2012.
- 229,71 EUR koja teče od 4.12.2012.
- 229,20 EUR koja teče od 3.1.2013.
- 214,33 EUR koja teče od 4.2.2013.
- 221,72 EUR koja teče od 4.3.2013.
- 229,19 EUR koja teče od 3.4.2013.
- 224,08 EUR koja teče od 3.5.2013.
- 203,52 EUR koja teče od 4.6.2013.
- 200,34 EUR koja teče od 2.7.2013.
- 206,82 EUR koja teče od 2.8.2013.
- 212,88 EUR koja teče od 2.9.2013.
- 224,39 EUR koja teče od 2.10.2013.
- 219,09 EUR koja teče od 4.11.2013.
- 222,46 EUR koja teče od 3.12.2013.
- 223,27 EUR koja teče od 7.1.2014.
- 191,78 EUR koja teče od 4.2.2014.

- 198,28 EUR koja teče od 4.3.2014.
- 193,78 EUR koja teče od 1.4.2014.
- 189,31 EUR koja teče od 5.5.2014.
- 186,11 EUR koja teče od 3.6.2014.
- 189,27 EUR koja teče od 2.7.2014.
- 193,81 EUR koja teče od 1.8.2014.
- 198,40 EUR koja teče od 2.9.2014.
- 199,83 EUR koja teče od 2.10.2014.
- 202,76 EUR koja teče od 4.11.2014.
- 206,66 EUR koja teče od 16.12.2014.
- 204,78 EUR koja teče od 5.1.2015.
- 207,16 EUR koja teče od 3.2.2015.
- 207,16 EUR koja teče od 4.3.2015.
- 207,16 EUR koja teče od 2.4.2015.
- 207,16 EUR koja teče od 5.5.2015.
- 207,16 EUR koja teče od 2.6.2015.
- 207,16 EUR koja teče od 2.7.2015.
- 207,16 EUR koja teče od 6.8.2015.
- 207,16 EUR koja teče od 2.9.2015.
- 207,16 EUR koja teče od 2.10.2015.
- 207,16 EUR koja teče od 3.11.2015.
- 207,16 EUR koja teče od 3.12.2015.

- 207,16 EUR koja teče od 5.1.2016. do isplate, sa zakonskom kamatom na navedene iznose do 31.07.2015. po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, te od 01.01.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3% poena.

III Utvrđuje se ništetnim i bez pravnog učinka dio odredbe čl.2. Ugovora o kreditu broj: 3207932622, kreditna partija: 7103414281 od dana 23.11.2006. u kojem je ugovorena naknada i trošak za obradu kredita (ulazna naknada) sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

IV Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe na ime povrata naknade za trošak za obradu kredita (ulazna naknada) isplatiti tužitelju iznos od 579,04 EUR-a sa kamatama koje teku od 30.11.2006.g. do isplate, sa zakonskom kamatom na navedeni iznos do 31.07.2015. po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, te od 01.01.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3% poena.

V Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju trošak ovog postupka u iznosu od 4.725,00 eura, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 (tri) postotna poena, sve u roku od 15 dana.

VI Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troška postupka preko određenog iznosa od 4.725,00 eura, a do zatraženog iznosa od 4.850,00 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi kako su stranke sklopile Ugovor o kreditu 23.11.2006. temeljem kojeg ugovora je tuženik odobrio namjenski kredit u iznosu od 194.316,77 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Predmetnim ugovorom o kreditu da su povrijeđena prava tužitelja kao potrošača, jer je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe i to prvenstveno odredbu koja se odnosi na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica – švicarski franak. Cjelokupno ponašanje tuženika prilikom potpisivanja predmetnog ugovora i trajanja ugovornog odnosa da predstavlja nepoštenu poslovnu praksu. Odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojim se glavnica kredita veže za valutu CHF prosječnom potrošaču je nerazumljiva, te nepoštena, pa prema tome ništetna, jer je banka prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustila informirati korisnika kredita kao potrošača o važnim činjenicama koje se odnose na opći rizik vezan uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za EUR (jer se tečajna politika Hrvatske narodne banke temelji na održavanju stabilnog nominalnog tečaja HRK prema EUR, dok tečaj svih ostalih valuta u odnosu na HRK nije pod kontrolom HNB-a), o tome da je rast tečaja CHF u kontekstu skorog uvođenja eurozone gotovo potpuno izvjestan, te o povećanom riziku koji donosi ugovaranje valutne klauzule. Tužitelju kao prosječnom potrošaču nije bio poznat rizik tečaja CHF, a on očito nije bio jednak kao svaki opći valutni rizik, već je bio veći iz razloga što je ugovoreno da se i ugovorna (promjenjiva) kamata naplaćuje u HRK prema tečaju CHF, stoga je nerazumljivost ugovornih odredbi kojima se glavnica veže za CHF uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja, jer je tuženik za taj rizik znao, ali ga je prešutio dok je ponudom najnižih kamata za kredite upravo u CHF tuženik privlačio potrošače na sklapanje ugovora o kreditu upravo u CHF. Na neravnotežu u pravima i obvezama koja postoji ugovaranjem valutne klauzule na predmetni kredit upućuje činjenica da je neizvjestan iznos glavnice kredita kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci, kao i cijena kredita budući da se kamata plaća u istoj valuti, a što su sve bitni elementi ugovora. Prilikom ugovaranja predmetnog pravnog posla banka je sporni kreditni proizvod sa valutnom klauzulom CHF prikazala kao povoljniji, te je tužitelj postupajući sa povjerenjem prema kreditnoj instituciji prihvatio tako prezentirane činjenice kao točne. Primjena valutne klauzule u CHF u trenutku u kojem nije bilo značajnijeg pada platežne moći kune je nepoštena i nedopuštena, jer je tuženiku omogućila stjecanje

nepripadajuće dobiti korištenjem aprecijacije CHF u odnosu na EUR, dakle protivno svrsi zbog koje je valutna klauzula ZOO predviđena. Tužitelj je i bio obavezan vratiti pozajmljeni iznos uvećan za ugovorene kamate, a zbog nezakonite primjene valutne klauzule, tuženik je na štetu tužitelja stekao nezakonitu korist u vidu ekstra profita. U odnosu na naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita (ulazna naknada), tužitelj ističe kako nije sporno da je ista ugovorena u određenom postotku od ukupnog iznosa kredita, ali to ne znači ujedno da se radi o poštenoj ugovornoj odredbi o kojoj su stranke pojedinačno pregovarale. Naknada zbog prijevremene otplate kredita (izlazna naknada) predmetnim ugovorom uopće nije određena, već je isključivo ovisila o aktima tuženika, odnosno dužnu činidbu je mogao izračunati samo tuženik. Tužitelj ističe da je tuženik svoje kreditne proizvode prikazao kao gotove, unaprijed pripremljene proizvode po formuliranom standardnom obrascu i nije ostavio mogućnost tuženiku da se pregovara o pojedinačnim ugovornim odredbama. To je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu prilikom isplate kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita, kao i naplatu prilikom prijevremene otplate kredita sukladno svojim aktima, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužitelju koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje navedenih naknada i zašto visina ulazne naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik je morao određeno popisati što čine troškove obrade kredita, kao i troškovi prijevremene otplate kredita, a ne samo isto naplatiti u postotnom iznosu, odnosno sukladno svojim aktima, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnopravan položaj. Prema tome, tužitelj kao potrošač nedvojbeno nije imao utjecaja na sadržaj predmetnih odredbi, već ih je je tuženik sam odredio, bez da se o tome pojedinačno pregovaralo, što rezultira time da su te ugovorne odredbe suprotne načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Tužitelj u trenutku sklapanja predmetnog Ugovora, zbog propusta tuženika da postupi u skladu sa zakonskom obavezom, nije raspolagao svim informacijama koje su bile potrebne kako bi dobio informiranu odluku i na temelju kojih bi on mogao predvidjeti ekonomske posljedice istog pravnog posla, pa je tužitelj stavljen u neravnopravan u odnosu na tuženika, slijedom čega su ugovorene odredbe o valutnoj klauzuli, naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita (ulazna naknada), te naknadi za prijevremenu otplatu kredita (izlazna naknada), suprotna načelu savjesnosti i poštenja. Napominje da je u odnosu nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli vođen sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača u kojem je pravomoćnom presudom Visokog Trgovačkog suda RH, posl.br.PŽ-6632/2017-10 od 14.lipnja 2018.g., utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe sklapanjem ugovora o potrošačkom kreditiranju – ugovora o kreditu, tako da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke

utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je tuženik postupio suprotno odredbama ZZP-a. U konkretnom slučaju između stranaka je zaključen Dodatak/Aneks osnovnom Ugovoru, ali njegovim zaključenjem nije otklonjena posljedica ništetnosti Ugovora u pogledu valutne klauzule, a samim time i gubitak pravnog interesa za podnošenjem tužbe. Konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR izvršena je temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju, a radi se o aktu kojim se temeljem zakona nalaže bankama izmjena odredbi iz osnovnog ugovora i to valute kredita, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te se postiže sporazum iz čl.19.c. toč.6. ZIDZPK-a na način kako to nalaže Zakon. Tzv.konverzija, odnosno potpisivanje Dodatka/Aneksa Ugovoru između stranaka da nije od značaja za tužbeno traženje budući da se niti odredbama ZIDZPK-a, a niti navedenim dodacima/aneksima, izrijeком spominje način na koji bi se trebala riješiti eventualna ništetnost odredbi koje se tiču valutne klauzule. Glavni motiv i svrha navedenog zakona bila je da se položaj korisnika kredita u valuti CHF, kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit denominiran u valuti EUR-u. Dodacima/Aneksima Ugovoru uređuje se pitanje određivanja kamatne stope nakon sklapanja istih, odnosno njima se ne rješava pitanje preplaćenih iznosa uslijed nepoštene i ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli. Potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih (preplaćenih) iznosa od trenutka sklapanja ugovora. Slijedom istog stava korisnici kredita u kojima je izvršena konverzija, neovisno što se pristanak na istu tumači dragovoljnim (što je relativno tumačenje kada se sagledaju aspekti odbijanja moguće konverzije i „preostale opcije“ u tom slučaju), ne smiju biti u slabijem položaju (nejednakom) u odnosu na potrošače u CHF kreditima koji iste nisu konvertirali. Učinci u svezi početno ugovorenog tečaja iz ranije navedene kolektivne presude protežu se na sve CHF potrošače, tako i tužitelja koji je svoj kredit konvertirao. Nakon zaprimljenog nalaza i mišljenja vještaka tužitelj je tužbeni zahtjev uredio na način da isti više ne obuhvaća i tzv. izlaznu naknadu. Zbog svega navedenog tužitelj je predložio provesti postupak i prihvatiti tužbeni zahtjev.

2. Tuženik je osporio istaknute tužbene zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, visinu i izračun te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu. Ističe prigovor zastare u odnosu na sve/bilo koji iznos dospio prije 18. svibnja 2018.g. ističe da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da su se sredstva kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. Predmetni kredit konvertiran je sukladno odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/2015), s obzirom na to da su tužitelj i tuženik 3. veljače 2016. godine sklopili Dodatak kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom. Sve tužiteljeve uplate (i s osnove svakog povišenja CHF kamatne stope tijekom otplate, kao i s osnove svakog povišenja CHF tečaja tijekom otplate) uzete su u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene, odnosno uračunate za otplatu usporednog EUR kredita, u skladu s odredbama ZID ZPK/15. Sklopljeni pravni posao povodom tužiteljeva prihvata konverzije, koji je tuženik morao prihvatiti pod prijetnjom zakonom propisanih sankcija, jest pravni posao kojim su stranke, isključivo po izboru tužitelja, riješile sve svoje pravne odnose, prije i poslije konverzije, na način propisan zakonom. Tuženik podsjeća na članak 19. c toč. 8. ZID ZPK/15 koji izričito navodi da se učinak konverzije utvrđuje kao razlika neotplaćene glavnice u CHF valuti kako je ista bila evidentirana u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. godini (dan konverzije) te neotplaćene glavnice u EUR valuti utvrđene na dan 30. rujna 2015.

godine, te bi svako drugo postupanje banke bilo bi protivno izričitim zakonskim propisima. Tuženik ističe prigovor zastare s obzirom da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 3.585,90 HRK naplaćena 30. studenog 2006. godine, a tužba je podnesena 2023. godine znači nakon više od 17 godina. Tužba u kolektivnom sporu pred TS Zagreb br. P– 1401/12 (VTSRH br. PŽ-7129/13) nije prekinula tijek zastarnog roka za tužiteljev zahtjev za isplatu po osnovi naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iz odredbe članka čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu temelji se, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. U konkretnom slučaju obveza plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva je ugovorena jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama Ugovora o kreditu. Visina naknade je također jasno, lako uočljivo i razumljivo određena pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge pa uopće nije dopušteno ocjenjivati da li je predmetna odredba nepoštena. Banka skreće pozornost kako je upravo odredbom čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu propisano je da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora pa tako i naknadu za obradu kredita. Odlukom o Tarifi naknada za usluge je u točki B3.4.1.1.a. na jasan, razumljiv i određen način propisana naknada za obradu kredita u iznosu od 1% od iznosa kredita. Odluka o Tarifi naknada za usluge je u svako doba (kao i danas) dostupna u poslovnicama Banke. Tužitelj da je o obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva bio informiran i od strane osobnog bankara koji su imali jasnu uputu da prilikom razgovora o odobravanju kredita upoznaju klijente s obvezom plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva te da ih u tome smislu informiraju da naknadu za obradu kreditnog zahtjeva mogu platiti iz vlastitih sredstva ili iz sredstva kredita. neosnovano je shvaćanje tužitelja, da bi naknada za obradu kreditnog zahtjeva prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Činjenica da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo, još sama po sebi nipošto ne znači da uz to ne treba posebno dokazati da u konkretnom slučaju nije došlo do takve, značajne neravnoteže. Praksa automatskog povezivanja činjenice da se o nekoj odredbi potrošačkog ugovora nije pregovaralo ne vodi neposredno zaključku da je time među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Značajnu neravnotežu treba posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo. Banka opreza radi, ističe kako su naknadom na obradu kreditnog zahtjeva pokrivane usluge i troškovi poput troškova rada – troškovi plaća i naknada plaća i svi s njima povezani troškovi (npr. doprinosi, porezi, prirezi i sl.), administrativnih troškova i amortizacije - materijalni troškovi i troškovi za nebankovne usluge (npr. režijski troškovi, troškovi održavanja, uredskog materijala, pošte, telekomunikacija, marketinški troškovi itd.) i amortizaciju materijalne i nematerijalne imovine, troškova provizija i naknada – nekamatni troškovi za bankovne usluge drugih pravnih osoba, troškova poreza i drugi administrativnih davanja – porez na dodanu vrijednost i drugi regulatorni troškovi koji nisu sadržani u obuhvatu drugih parametara, a izravno i/ili neizravno utječu na cijenu usluge. Za ocjenu je li ugovorna odredba o naknadama ništetna nije od značaja jesu li usluge koja banka pruža u zamjenu za naknade konkretno i detaljno navedene u Ugovoru o kreditu, već je sud koji provodi postupak dužan prvenstveno ocijeniti da li je ugovorna odredba o naknadama jasna, razumljiva i uočljiva te ocijeniti da li takva odredba uopće podliježe testu nepoštenosti sukladno čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača odnosno čl. 4. st. 2. Direktive 93/13. Tuženik ističe kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li (ne) poštene ugovorne odredbe o naknadama. Naknada za prijevremenu otplatu kredita iz odredbe članka 23. točka C. Ugovora o kreditu temelji se, osim na slobodi ugovaranja po

Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. Sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007, 79/2007) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Kod prijevremene otplate kredita, banka ili ima trošak kamate koji plaća deponentu u opisanom vremenskom raskoraku (kao i neke druge troškove poput npr. troška osiguranja depozita za svakog deponenta u tom razdoblju); ili ima trošak naknade za prijevremenu otplatu koju plaća svojem vjerovniku kod kojeg se kreditno zadužila. Predlaže odbaciti tužbu, odnosno odbiti tužbeni zahtjev.

3. U postupku je sud izvršio uvid u ugovor o namjenskom kreditu od 23. studenog 2006., dodatak ugovoru o kreditu i otplatni plan, obavijest o promjeni kamatne stope, promet po kreditu, izračun efekata konverzije, mišljenje KPMG, Uputu za odobravanje kredita građanima, Opće uvjete poslovanja tuženika (l.s. 9-39, 81-110 i putem sustava eSpis), proveo financijsko-knjigovodstveno vještačenje (l.s. 238-277, 298), saslušao tužitelja. Stranke nisu imale daljnjih dokaznih prijedloga i na ročištu od 30. ožujka 2026. su predložile zaključiti glavnu raspravu.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Prema čl. 295. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, u daljnjem tekstu: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove. Prema čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP/03), odnosno čl. 71. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine RH br. 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13, u daljnjem tekstu: ZZP/07), Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito: odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu. Prema čl. 272. ZOO-a činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

6. Prema čl. 81. st. 1. ZZP/03, odnosno čl. 96. ZZP/07, Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na

štetu potrošača. Prema čl. 84. ZZZP/03, odnosno čl. 99. ZZZP/07 nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Prema čl. 87. st. 1. ZZZP/03, odnosno čl. 102. st. 1. ZZZP/07 nepoštena ugovorna odredba je ništava. Prema čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Prema čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

7. Među strankama nije sporno da su zaključile ugovor o kreditu, dok je sporno je li ništetna odredba o valutnoj klauzuli kao i o naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita (ulazna naknada). Dalje je sporno je li nastupila zastara potraživanja i je li prihvaćanjem konverzije otpala pravna osnova za potraživanje u ovoj parnici. Sporno je i to ima li tužitelj svojstvo potrošača sukladno Zakonu o zaštiti potrošača.

8. Iz ugovora o namjenskom kreditu sklopljenog 23. studenog 2006. proizlazi da su stranke ugovorile da je korisnik kredita dužan kreditoru platiti u anuitetima iznos kredita od 194.316,77 CHF i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveza po tom ugovoru promjenljiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. i Dalmacijacement Ugovora o odobravanju stambenih kredita, kredita za kupnju motornih vozila i gotovinskih nenamjenskih kredita zaposlenicima društva Dalmacijacement od 03.03.2006. koja na dan sklapanja tog ugovora iznosi 4,30 % godišnje, interkalarnu kamatu po stopi jednakoj stopi redovne kamate, sve u kunskoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja.

9. Iz izvedenih dokaza proizlazi osnovanost tužbenoga zahtjeva, odnosno sud je zaključio da su ništetne odredbe o valutnoj klauzuli kao i o naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita (ulazna naknada).

10. Naime, Trgovački sud u Zagrebu je 7. travnja 2013. donio presudu P-1401/12 u sporu za zaštitu potrošača protiv osam tuženih banaka, među njima i ovdje tuženika. Tom presudom je utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača unoseći u ugovore o kreditu ništetne odredbe o valutnoj klauzuli kojom je glavnica vezana uz švicarski franak, a da prije zaključenja predmetnog ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time prednik tuženika postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. U tom postupku je od strane sudova obrazloženo i da takva odredba nije bila razumljiva za klijente jer im nisu na valjan način objašnjenje posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi po njih kao potrošače, time da su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima pri čemu su banke svjesno propustile o tome informirati

klijente kao buduće korisnike kredita. Navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/17, kao i kasnijim odlukama Vrhovnog i Ustavnog suda. Budući da je ta presuda donesena u postupku radi kolektivne zaštite potrošača, ista temeljem članka 138.a ZZP/07 i odredbi članka 502.c Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, u daljnjem tekstu: ZPP) veže sud za utvrđenja iz navedenih odluka u postupcima radi isplate.

11. Nesporno je da predmetni Ugovor sadrži odredbu o valutnoj klauzuli kojom je glavica vezana uz valutu švicarski franak (CHF). Upravo takva odredba je bila predmet spora u navedenoj parnici za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača. Kako je već navedeno, u tom postupku je utvrđeno da takva odredba nije bila razumljiva za klijente jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi po njih kao potrošače, s time da su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima pri čemu su banke svjesno propustile o tome informirati klijente kao buduće korisnike kredita. Budući da je sud temeljem članka 138.a ZZP/07 i članka 502.c ZPP-a vezan utvrđenjima iz navedene parnice, zaključak suda je da je sporna odredba o valutnoj klauzuli ništetna.

12. Člancima 323. i 324. ZOO-a propisano je da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je stekla na osnovu ništetnih odredbi ugovora, a da ništetnost pojedinih odredbi ne dovodi do ništetnosti cijelog ugovora ako ugovor može opstati bez njih. Pri tome se polazi od načela *favor negotii*, to jest u prilog održanju ugovora na pravnoj snazi, ako se ikako može. Takvo stajalište je zauzeo i Visoki trgovački sud u svojoj presudi PŽ-6632/17. Stoga je tuženik dužan vratiti tužitelju razliku anuiteta koja je nastala primjenom ništetne odredbe o valutnoj klauzuli.

13. U odnosu na prigovor zastare ističe se da je pokretanjem postupka radi zaštite kolektivnih prava i interesa potrošača došlo do prekida zastare sukladno odredbi članka 241. ZOO-a. Kako je taj postupak pokrenut 4. travnja 2012. tada je i došlo do prekida zastare te je danom pravomoćnog okončanja predmetnog spora 14. lipnja 2018. za tražbinu (presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17) zastara počela teći iznova, pri čemu se vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa, a takav stav je izražen i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod poslovnim brojem Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. Budući da se u ovom predmetu primjenjuje opći petogodišnji zastarni rok iz čl. 225. ZOO-a, a da je tužba podnesena 18. svibnja 2023., jasno je da zastara nije nastupila jer je tužba podnesena u roku. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 1. ožujka 2022. donio Objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, radi dodatnog tumačenja i objašnjenja shvaćanja iz revizijske odluke broj Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. i pravnog shvaćanja Građanskog odjela VSRH broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., u kojem je navedeno da ako je ništetnost ustanovljena već u postupku kolektivne zaštite potrošača tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj

se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Kako je zastara počela teći pravomoćnošću presude kojom je utvrđena ništetnost načina postupanja tuženice prilikom ugovaranja valutne klauzule kojima je glavnica vezana uz CHF od 14. lipnja 2018. (presuda Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17), to u trenutku podnošenja tužbe u konkretnom slučaju zastara nije nastupila. Prema čl. 328. ZOO pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, što znači da ne podliježe zastarnim rokovima, dok na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba (članak 327. st. 1. ZOO). Isto tako, čl. 214. st. 1-3. ZOO, propisuje da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze, zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze te da se sud neće obazirati na zastaru ako se dužnik nije na nju pozvao. Čl. 215. st. 1. ZOO propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano dok čl. 241. ZOO propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Čl. 245. st. 1. ZOO propisuje da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru. Stavkom 3. istoga članka propisano je da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući navedene odredbe u vidu zastara nije nastupila jer se sukladno čl. 328. ZOO pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-749/06 od 10. listopada 2006. i Rev-x-405/12 od 08. siječnja 2013.). Inače, ništetnost ugovora nastaje od trenutka njegovog sklapanja (ex tunc) te takav ugovor ne proizvodi nikakve učinke, tj. smatra se nepostojećim.

14. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

15. Jednostranim pristupom tuženik je unaprijed sročnim odredbama tužitelju nametnuo ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, što je u suprotnosti s odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača budući uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Nije sporno da stranke o odredbi ugovora prema kojoj se ugovara da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora nisu pojedinačno pregovarale, niti tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka tvrdi da je korisnik kredita na tu odredbu mogao utjecati. Osim toga, tuženik se poziva na vlastitu Odluku o Tarifi naknada za usluge koja je sadržana u samom ugovoru i po prirodi stvari o tim uvjetima se i ne može pojedinačno

pregovarati. Znatnija neravnoteža u ovom slučaju postoji uzimajući u obzir iznos kredita i predmetnu naknadu od 579,47 eura (4.366,02 kuna) posebno jer se radi o fizičkoj osobi kao korisniku te da je isti bio obavezan iznos kredita vratiti uvećan za kamatu po promjenjivoj kamatnoj stopi od 4,30 % godišnje, kao i činjenici da se rata kredita znatno povećala već nakon nekoliko mjeseci od početka otplate. Ovaj sud ocjenjuje kako iznos od 4.366,02 kuna, posebno u vrijeme ugovaranja, kada su cijene i troškovi života bili notorno osjetljivo niži nego danas, prosječnom građaninu može predstavljati značajan iznos.

16. U ovom postupku nije utvrđeno općenito nepošteno ponašanje tuženika, nego je utvrđena nepoštenost (a time i ništetnost) pojedinih odredbi ugovora koji ugovor je sastavljen od strane tuženika, bez pojedinačnog pregovaranja s tužiteljem. Sud dolazi do zaključka da ugovorna odredba kojom se ugovara da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora nije u skladu s načelom savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Dakle, radi se o nesumnjivo odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora tuženika i tužitelj nije mogao imati utjecaj na sadržaj te odredbe. Tužitelju je trebalo ponuditi- objasniti razloge ugovaranja takve odredbe, pojedinačno o tome razgovarati i na taj način omogućiti tužitelju, kao klijentu-potrošaču, da pristane na takvu odredbu ili predloži drugačije rješenje, odnosno izbacivanje iste iz ugovora ili neku drugačiju odredbu. Primjenom navedene ugovorne odredbe tuženik je izbjegao utjecaj druge ugovorne strane (tužitelja) na cijenu, što je suprotno čl. 247. ZOO-a koja propisuje da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, a bitni sastojci su predmet i cijena. Aktivna legitimacija tužitelja proizlazi iz nesporne činjenice da su stranke sklopile predmetni ugovor o kreditu i da je tužitelj potrošač sukladno čl. 3. ZZP/03 i ZZP/07 te da ugovor o kreditu nije sklopljen s ciljem obavljanja poduzetničke djelatnosti s obzirom da je tužitelj predmetni ugovor sklopio radi kupnje stana kojeg je trebao otplaćivati sljedećih 30 godina (kako je naveo u iskazu) i što nije izvedenim dokazima dovedeno u sumnju. Pravni interes tužitelja postoji zbog utvrđenja ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli i ugovaranju jednokratne naknada (tzv. ulazne naknade), sukladno navedenim odredbama ZZP/03, ZZP/07 i ZOO-a..

17. Sud je nalaz i mišljenje vještakinje Ines Lozić prihvatio držeći da je sastavljen objektivno i stručno od strane ovlaštenog sudskog vještaka s obzirom na nalog koji je vještaku zadan i s obzirom da se vještak očitovao na prigovore tuženika, nakon čega nije bilo daljnjih prijedloga u odnosu na vještačenje. Vještak je naveo da pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate do dana provođenja konverzije nije mogao mijenjati tečaj: Ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita do dana provođenja konverzije iznose 14.507,04 EUR, Ukupan iznos koji je tužitelj manje platio posljedično na pad tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita ukupno iznosi 377,56 EUR. Slijedom navedenog, sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita do dana provođenja konverzije slijedom promjene tečaja na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita, iznosi 14.129,48 EUR. Ukupan iznos obračunate i naplaćene naknade za obradu kredita prilikom prvog korištenja kredita iznosi ukupno 579,47 EUR. Vještak napominje da uvidom u dokumentaciju koja je stavljena vještaku na raspolaganje ne proizlazi da je tužitelju obračunata i naplaćena naknada zbog prijevremene otplate kredita (izlazna naknada)

unutar utuženog razdoblja otplate kredita vezanog uz valutu CHF. Na dan provođenja konverzije, odnosno na dan 02.02.2016. godine je utvrđena glavnica u iznosu 103.826,21 EUR što primjenjivim tečajem na dan 02.02.2016.g. iznosi 795.212,11 kn (tečaj 7,659069 kn za 1 EUR). Pod pretpostavkom da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u CHF nije mijenjao tečaj korišten prilikom isplate kredita, preostala nedospjela glavnica tužitelja na dan 02.02.2016.g. bi prema stvarnom otplatnom planu bila manja za 7.750,05 EUR. Prilikom provođenja konverzije tuženik je uzeo u obzir sve uplate tužitelja te je postupao u skladu s Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju čl.19. c., te utvrdio preplatu tužitelja u iznosu 26.912,16 kn što je na dan izračuna konverzije, odnosno na dan 30.09.2015. godine iznosilo 3.526,19 EUR. Vještak napominje da utvrđenja ovog nalaza, iznosi ukupno iskazane preplate, u ovom nalazu, za vrijeme otplate kredita u CHF, kao i iznosi utvrđene preostale glavnice za otplatu kredita u EUR kojim je po konverziji utvrđena preplata u uplatama polaze od istih stvarnih uplata tužitelja za podmirenje obveze za anuitete u CHF uplatama u kn, ali su različite pretpostavke tužitelja i tuženika, što predstavlja pravno pitanje u koje vještak ne ulazi. Zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu promjene tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana provođenja konverzije kredita ukupno iznose 4.930,69 EUR. Pod pretpostavkom da bi se vršio prijeboj zateznih kamata sa iznosom preplate priznate po konverziji, preostali iznos zateznih kamata na preplaćene mjesečne iznose obračunate do dana provođenja konverzije kredita 02.02.2016. godine iznosi 1.404,50 EUR.

18. Nakon nalaza i mišljenja vještaka (i naknadnog pisanog očitovanja), tuženik (kao ni tužitelj) nije predlagao provesti nikakvo dodatno vještačenje po bilo kojem vještaku, nije predložio dati vještakinji Lozić bilo kakav dodatan nalog, niti je predložio eventualno saslušanje vještaka, pisano očitovanje ili izradu vještačenja po drugačijem ili novom nalogu, pa ni sud nije mogao izvoditi te dokaze koje stranke nisu predložile (sukladno pravnom stavu izraženom u odluci Županijskog suda u Zadru poslovni broj GŽ-3411/13 od 06. veljače 2014. godine). Tužitelj je već u tužbi predložio provedbu financijsko-knjigovodstvenog vještačenja te je u ovakvoj vrsti postupka uobičajeno uređenje tužbenog zahtjeva nakon provedenog vještačenja, odnosno tužitelj je nakon vještačenja ovlašten iznova naznačiti vrijednost predmeta spora.

19. U odnosu na prigovor tuženika da su sklapanjem Dodatka predmetnog ugovora stranke stvorile novu pravnu osnovu, koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu i koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca, ističe se da je samom ponudom konverzije tuženik postupio sukladno obvezi iz ZPK i to promjene valute ugovora. Tuženik drži da je valutna klauzula određena u skladu sa zakonom i da tužbeni zahtjev nije osnovan. Uzimajući u obzir ZPK i Dodatak ugovora o kreditu zaključuje se da prilikom konverzije nije uzeto u obzir kako se radi o nezakonitom ugovaranju valutne klauzule i da se radi o ništetoj odredbi, odnosno da to jest uzeto u obzir sam izračun konverzije bi drugačije izgledao jer bi se morao posebno izračunati i onaj dio više plaćenih iznosa s obzirom na ugovaranje valutne klauzule koja nije bila u skladu s odredbama ZOO-a i ZZP-a te Direktive 93/13/EEZ. Drugim riječima, konverzija je rađena s pretpostavkom da je valutna klauzula ugovorena u skladu s navedenim propisima, za što je u ovom postupku utvrđeno da nije bio slučaj. Osim toga, između stranaka nije sporno da tuženik nije u bilo kojem dijelu udovoljio tužbenom zahtjevu već je ponudom predmetnog Dodatka jedino postupio po obvezi iz ZPK-a. I u tom slučaju tuženik je samo ponudio tužitelju već gotov primjerak dodatka ugovora, unaprijed određujući valutnu klauzulu isto kao i kod

tužiteljevog Ugovora o namjenskom kreditu (dakle, bez pregovora s drugom stranom i objašnjavanja posljedica i dosega takvih ugovornih odredbi po tužitelja kao potrošača).

20. Iz svega se zaključuje kako je izvršena konverzija imala svrhu i učinak samo na promjenu valute kredita, ali ne i na saniranje nevaljane odredbe o ugovaranju valutne klauzule odnosno zaključenjem i potpisivanjem Dodatka Ugovoru nisu sanirani razlozi koji su bili razlog ništetnosti ove odredbe, no treba reći da prema odredbi čl. 326. st. 1. ZOO ništetan ugovor, ili njegov dio, ne postaje valjan kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (Županijski sud u Zadru, GŽ-931/16 od 13. travnja 2018.).

21. S obzirom na utvrđenja valutne klauzule ugovora ništetnim, iznos koji je sukladno tim (ništetnim) odredbama naplaćen od tužitelja, tuženik je stekao bez osnove, pa je sukladno čl. 1111. i 1115. ZOO-a, stjecatelj dužan te iznose vratiti zbog čega je odlučeno kao u izreci.

22. Sud je o prijedlogu ili tužbenom zahtjevu vezan člankom 2. ZPP-a i nije sam mogao izvoditi dokaze koje stranke nisu predložile (sukladno pravnom stavu izraženom u odluci Županijskog suda u Zadru poslovni broj GŽ-3411/13 od 06. veljače 2014. godine). Člankom 7. st. 1. ZPP propisano je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice. Sud u pravilu nije ovlašten utvrditi činjenice koje stranke nisu iznijele, niti izvesti dokaze koje one nisu predložile (sukladno pravnom stavu izraženom u odluci Županijskog suda u Zadru poslovni broj GŽ-3152/14 od 27. veljače 2015. godine). Prema čl. 219. st. 2. ZPP-a sud može tijekom postupka, kad ocijeni da je to svrsishodno za pravilno rješenje spora, upozoriti stranke na njihovu dužnost iz stavka 1. toga članka, a osobito na potrebu iznošenja odlučnih činjenica i predlaganja određenih dokaza te iznijeti razloge zbog kojih smatra da je to potrebno. Sukladno čl. 219. st. 2. ZPP-a ne postoji obveza suda upozoriti stranke na njihovu dužnost da iznose činjenice i dokaze na kojima temelje svoj zahtjev ili kojima pobijaju navode i dokaze protivnika (prema stavu izraženom u odluci VSRH poslovni broj Rev x-148/10). Sud odlučuje samo o tome koje će od predloženih dokaza izvesti radi utvrđivanja odlučnih činjenica (prema čl. 220. st. 3. ZPP-a i sukladno pravnom stavu izraženom u odluci Županijskog suda u Splitu GŽo-429/11 od 01. ožujka 2012. i GŽ-2478/2018 od 22. travnja 2020.– „ Sud ne samo da nije dužan, nego ne smije po službenoj dužnosti utvrđivati, postoje li još koje (neke) činjenice, koje bi možda bile pravno značajne za odlučivanje o istaknutom tužbenom zahtjevu, niti smije izvoditi dokaze koje stranke nisu predložile (osim u slučaju kada posumnja da stranke idu za tim da raspolažu zahtjevima kojima ne mogu raspolagati – članak 7. stavak 2. ZPP).“). Više ne postoji obveza suda da istinito i potpuno utvrdi činjenično stanje o kojem ovisi ili ne ovisi postavljeni tužbeni zahtjev. Sud nije ovlašten utvrđivati činjenice niti izvoditi dokaze koje stranke nisu predložile. (Županijski sud u Splitu GŽ R-755/2022 od 3. studenog 2022.). Sud nije ovlašten ni dužan izvesti dokaze koje stranke nisu predložile. (VSRH Rev 132/10 od 5. siječnja 2012.).

23. Zbog svega navedenog, procjenjujući svaki dokaz pojedinačno te dovodeći sve dokaze u međusobnu vezu, sud drži da je tužbeni zahtjev osnovan, kako je obrazloženo, pa je odlučeno kao u izreci.

24. Tužitelju su dosuđene i zatezne kamate na temelju odredbe članka 29. stavaka 1. i 2. ZOO-a.

25. O trošku je odlučeno temeljem čl. 154. i 155. ZPP-a te Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/2014, 118/2014, 107/2015, 37/22 i 126/22) i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23), pa tužitelju, s obzirom da je uspio s tužbenim zahtjevom, pripada pravo na naknadu troška i to za sastav tužbe 250 bodova (Tarifni broj. 7.), sastav podneska od 16. rujna 2024. i 31. listopada 2025. vrijednost od po 250 bodova (Tbr. 8.1.) te za zastupanja na ročištu od 21. listopada 2024., 25. veljače 2025., 05. studenog 2025. i 30. ožujka 2026. vrijednost od po 250 bodova (Tbr. 9.1.), što uz PDV od 25% te trošak vještačenja (350,00 eura) ukupno iznosi 4.725,00 eura. Za pristup ročištu za objavu presude trošak nije priznat jer isti nije bio potreban za vođenje parnice.

26. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Splitu, 30. srpnja 2026.

S u d a c

Tomislav Bago

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu. Žalba se predaje putem ovog suda, u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA

1. Tužitelju po punomoćnici.
2. Tuženiku po punomoćnicima.

Broj zapisa: **9-3088b-62804**

Kontrolni broj: **00af7-31ff3-5ba84**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Tomislav Bago, O=OPĆINSKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.